

Barbara Frischmuth, rojena leta 1941 na avstrijskem Štajerskem, se je pisanju in prevajanju posvetila po študiju madžarščine in turščine in po bivanju v turškem mestu Erzurum. Njen svet, v katerem niso čudeži noben čudež, je iskanje jaza, ljubezni in skupnega jezika v etnično mešani družbi. Že od njenih literarnih začetkov, ko je bila članica graške skupine "Forum Stadt", pa do danes, ko je objavljenih že nič koliko njenih romanov, kratkih zgodb, radijskih in gledaliških iger, sodi med najpomembnejše, mnogo prevajane in odlikovane sodobne avstrijske pisateljice. Kritični pristop do avstrijske družbe, predvsem z vidika stičišča več kultur in narodnostne nestrpnosti, preveva vsa njena dela s povojno avstrijsko tematiko, najizraziteje roman *Pisava pisatelja* iz 1998. Trilogiji *Sternwieser* (*Mistifikacije Sophie Silber*, 1967, *Amy ali metamorfoza*, 1978, ter *Kai in ljubezen do modelov*, 1979) in *Demeter* (*Gospodarica živali*, 1986, *O odnosih*, 1987, in *Drug drugemu otrok*, 1990) zaznamujeta iskanje ženske identitete in mitološki svet. Mitologija pomeni na eni strani brezčasni temelj človeških odnosov, na katerega lahko Frischmuthova niza vedno nove zgodbe, na drugi strani pa pisateljsko strast, s katero podaljšuje življenje literarnim likom preteklosti. V trilogiji *Sternwieser* nastopajo številna izmišljena in izposojena mitična bitja, od vil in škratov do nimf, rusalk in alpskih kraljev, ki so v knjigo pripotovali iz *Šeherezade*, del E. T. A. Hoffmanna in Georga McDonalda. Te duhove Frischmuthova imenuje »dolgo živeče«, saj žive dlje kot človek, in jih rešuje pred smrtjo, ki jim grozi zaradi vedno bolj materialnega sveta, ki se vrti v smeri razuma in nasilja.

BARBARA FRISCHMUTH

Mistifikacije Sophie Silber

(odlomek)

Ob približno istem času kot vila Rosabelverde je bila tudi Amaryllis Sternwieser pregnana iz tiste dežele, kjer so vile stoletja na prijeten in spokojen način preživljale svoje dni. Naveličana Evrope, kot je takrat bila, je najprej obiskala Bližnji vzhod, nato še Daljnega in nazadnje čas ene generacije preživela v Gaju precejšnje tišine pri svoji prijateljici, vili Začetnega hladu. Toda tudi na Kitajskem ni imela dolgo obstanka in nazadnje je čas odvijala vedno hitreje, tako da je iz sedmih let po večkrat napravila en sam dan. Čila, krepka in željna doživetij se je povzpela na oblak in se na njem za nekaj časa zasilno ugnezdila. Toda vse, kar je videla, se ji je kmalu zazdelo predaleč. Podrobnosti se niso hotele izluščiti iz meglice in s srcem pri enteričnih, kot je pač bila, je po dolgem vihranju sem ter tja in potem, ko je nemalokrat zamenjala oblak, blago zadrževala na alpsko pokrajino, ki ji je bila najbolj povšeči.

Prvi vtis jo je tako silno prevzel, da se je še v istem hipu že videla v ljudski noši, in ko se je potem v novi opravi prvič zagledala v enem tistih kristalnih gorskih jezerc štajerskega Salzkammerguta, je bila s sabo na moč zadovoljna. Posebej ji je ugajal širokokrajn, s trakom obšit slamniki naravne barve, tako da se je odločila, da se odslej od njega ne bo več ločila.

Kmalu zatem se je priključila eni tistih popotniških skupin, sestavljenih iz pohodniško vnetih plemičev v prefinjenih alpskih oblačilih ter postopaških domačink in domačinov, ki so jim delali družbo. Mednje se je pritihotapila skrajno diskretno, in povsod so bili mnenja, da je z njimi že od začetka. Celo poletje je torej pešala po gričih navzgor in navzdol, prek slemen in planin, občudovala slapove in pela hvalnice preprostemu življenju, svežemu mleku in

aromatičnemu kruhu, ki ga zahvaljujoč njeni pomoči ni nikoli manjkalo, in ko je napočila jesen in je morala visoka in uradniška gospoda nazaj na dvor in v prestolnico in ko so meščanske hčere in planšarice pretakale solze slovesa, si je morala priznati, da se že dolgo ni tako imenitno zabavala, tako da je sklenila, da se bo naselila v dolini, ki se ji bo zdela najlepša, in tamkaj lagodno prezimila ter se naslednje poletje zopet priključila taisti ali kakšni podobni skupini.

Amaryllis Sternwieser se je torej naselila v leseno hiško ob robu kislega travnika, ki bo spomladi rodil narcise. Hiška se s svojo preprosto, a prijetno zazidavo ni v ničemer razlikovala od hiš drugih prebivalcev doline in tako ni nikogar čudilo, da je bila nenadoma tam. Kot rečeno je Amaryllis Sternwieser ravnala tako zelo diskretno, da se je lahko čisto neopazno prikradla v zavest enteričnih. Kmalu zatem je imela tudi svojega prvega jazbečarja po imenu Max Ferdinand, in ker je stanovala tako rekoč na samem, je imela tudi mir pred enteričnimi. Ne pa pred njej enakimi.

Ni trajalo dolgo in Rosalia, rusalka, je opravila svoj prvi vljudnostni obisk. Že večkrat jo je opazovala na njenih obširnih sprehodih, ki so jo vodili daleč v svet divjih žena. Vendar pa se nadeja dobrih sosedskih odnosov in bilo bi ji v veselje, če ji ne bi bilo žal truda in napornega vzpona in bi jih, divje žene namreč, počastila s svojim obiskom. Stanujejo v tisti prostorni votlini, ki jo enterični poznajo kot Trisselbergova luknja, in ne da bi morala posebej naprezati svoj vilinski pogled – kajti kot vilo jo je bila takoj prepoznala –, lahko pred njo marsikdaj vidi viseti njeno perilo. Rosalia, rusalka, bi bila sijajna pojava, če ne bi bila njena koža kot pri vseh gozdnih in drevesnih duhovih nekoliko krastava. Njeni rdečerjavni lasje so se po izrazni moči kosali s svežimi listi rdeče bukve, in njena nežna, mehko padajoča obleka pod svojo prozornostjo prsnih konic, podobnih svežim drevesnim poganjkom, še zdaleč ni dajala samo slutiti. In medtem ko je takole klepetala z Amaryllis Sternwieser, je zvrnila toliko kozarčkov bezgovega žganja, kolikor jih je ta postavila na mizo, tako da ji je Amaryllis Sternwieser nazadnje hočeš nočeš ponudila še vrsto obloženih kruhkov, da ne bi prazen želodec zaradi toliko alkohola utrpel prevelike škode. In ko je nato skuhalo še kavo, ji je Rosalia, rusalka, brez obotavljanja priznala svojo najnovejšo ljubezen, mladega vaškega poba, ki se, pa čeprav samo na skrivaj, odlično spozna na lov in na katerega je čisto nora, tako kot on nanjo. Amaryllis Sternwieser, na katero tovrstna priznanja niso napravila nobenega pravega vtisa – njenim vilinskim očem ljubimkanja divje žene že davno niso bila skrivnost –, je poskusila izpovedno razpoloženo Rosalio z vljudnimi, a vztrajnimi besedami spraviti iz hiše, podvig, ki pa je bil namesto ob mraku kronan z uspehom šele takrat, ko je luna stala že visoko na nebu, in ki je Rosalio – občutljivo, kot rahlo omamljeni pač so – globoko užalil. Tu je bila torej spočeta njuna prva, pa čeprav še prikrita zamera, kateri sta se tekom časa še večkrat pridružila zavist in prepir. A na začetku še nista bili na bojni nogi. Nato je nekaj tednov vladal mir. Jesenski dnevi so tekmovali v

svoji krasoti in Amaryllis Sternwieser se je z Maxom Ferdinandom po obrobjeni poti napotila proti jezeru, v katerem se je nebo v drobnih valovih prelivalo z nešteti različicami drevesnih barv. Milina jesenske pokrajine jo je popolnoma očarala in zadovoljna sama s seboj je menila, da lahko pogreši vsakršno družbo. Preplavila sta jo neizmeren mir in radostno pričakovanje poletnih izletov, tako da se je po prvi zmrzali poigrala z mislijo, da bi si iz zime napravila eno samo prijetno noč in si jo tako, z eno besedo, prihranila.

Za njen prihod pa se je med gorskimi in vodnimi duhovi hitro razvedelo in že je padla odločitev, da je prišlek ne bo tako poceni odnesel. Nekega jutra torej, ravno je sedela – zavoljo še vedno bleščččega vremena ob odprtem oknu – pri skodelici kave, je na okenski polici pristal divji petelin in si najprej svetohlinsko očedil perje, in ko ni kazalo, da bi ga hotela pregnati, je izpod peruti na dan potegnil pismo in ji ga v ljubkem saltu in nenavadno dvorljivo pomolil pod nos.

Zmagala je radovednost, kateri se ni prav dolgo upirala, in segla je po pismu, nakar je divji petelin, ki je svoje opravil, takoj odletel. Po svoji stari navadi je Amaryllis Sternwieser kot mah zeleno pisemce najprej lep čas ovohavala in Max Ferdinand, prav tako lastnik prvovrstnega nosu, si je dovolil glasno in prešerno potolči z repom, kar mu je zlovoljno prepovedala, kajti že je slutila, da iz njene mirne zimske noči ne bo prav dosti in da to ne gre pripisati samo pismu, ampak tudi njeni lastni radovednosti in njeni mahoma vznikli sli po zabavi.

Spoštovana, mogočna vila! – je pisalo v preprostem rokopisu na začetku pisma.

Odsihmal, ko je moje oko uzrlo dražest Vašega vilinskega života, si, ne navdušen nad obširnimi pisemskimi govorancami in zategavoljo mišljenja, da beseda izgovorjena hitreje osvoji srce, odsihmal si torej, tako rekoč kot gospodar pokrajine, drznem upati, da Vaša svetlost ne bo zavrnila povabila v mojo skromno gorsko palačo, kjer Vas vdano pričakujem s čedno zakusko v svrhu pobližjega obojestranskega spoznavanja. V takojšen izogib vsakršnim morebitnim neprilikam, ki bi se utegnile naključiti na poti do mojega domovanja, Vas bo prihajajočo nedeljo, ako častitljiva dovoli, pričakal majhen, a zato manj vpadljiv gamsopreg ob za tovrstne zmenke običajnem krajevnem času, namreč proti četrti uri popoldne.

V čast in slast Vašega obiska radostno
spisal Vaš vdani
Alpinox, ali drugače,
Alpski kralj

Prišla je nedelja in z njo gamsopreg, odbilo je četrto uro, kot je bilo zapisano, in Amaryllis Sternwieser si je, dejstvu navkljub, da celotne vizite ni mogla pričakati brez nekolikanj nezaupljivosti, nadela štajersko nošo, ki se je s

krepkimi barvami jeseni stapljala kot vejica z vejo in se tako rekoč harmonično podajala k priliki. Max Ferdinand je od samega navdušenja mahoma skočil na voz in se skobacal do kozla, na katerem je sedel lakajski duh v lovski opravi, ki je na Amaryllis Sternwieser v mladodane knjižni nemščini naslovil retorično vprašanje: Bi se nemara povzpeli?

Amaryllis Sternwieser, ki ni imela kočijaža za nič drugega kot navadno štafažo, je samo na rahlo pokimala, vendar se slednjič le oprijela v pomoč ponujene roke, in komaj se je v lahkem vozilu za silo varno namestila, se je gamsopreg po skritih gozdnih poteh tudi že bližal skalnatemu višavju.

No torej, Alpski kralj, si je rekla, medtem ko so veje na gosto zraslih dreves drsele z njenega obraza. Spomnila se je, da je nekoč pred davnimi časi slišala zanj, pa čeprav ji ni več padlo na pamet, ob kakšni priliki, končno je dolgo živela v tujini. Po možnosti je bil neko čukasto teslo, ki je strogo pazilo na meje svojega kraljestva in jo je hotelo opozoriti, da se mora znotraj slednjega uporabiti skrivnih sil popolnoma odreči. Nemara ji je sploh hotel namigniti, naj se naseli kje drugje. Seveda nikakor ni kanila popustiti, in medtem ko je mislila na vse morebitne pripetljaje, se ji je koža napela, oči povečale in zažarele, tako da je bila v kratkem videti mlajša in zaljša, kot je bila načrtovala za zimsko hišno rabo.

Prispela sva, je najavil kočijaž, in Amaryllis Sternwieser v ravno pravem trenutku zdramil iz pomlajevanja – zadobila je pojavo in podobo dobre dvajsetletnice – pri čemer je nedvomno ostala v okviru svojega tipa, katerega pravzaprav niti ni imela navade spreminjati, kdo ve ali je to sploh bilo v njeni moči.

Ustavila sta se na skalnatem področju, ki ga je rahljaj samo majhen planinski travnik, in ko se je ozrla okoli sebe, je ugotovila, da je precej visoko v gorah. Robovi omenjenega travnika so strmo padali in se prevešali v globoka brezna. Na drugi strani, kjer so se kopicile skalne konice, je njeno urno oko brž razločilo zgradbo, ki jo je naravno kamenje dobro prekrivalo in ki ni mogla biti drugega kot palača Alpskega kralja. Na obeh straneh vhoda so cvetele prekrasne brstične lilije, in ko se je Amaryllis Sternwieser približala vhodu, je njen večji pogled predenj zasadil nekaj narcis. S tem je oddala svojo posetnico in je lahko neovirano vstopila, z Maxom Ferdinandom za petami, ki je moral od samega veselega pričakovanja kar naprej kihati.

Častitljiva je torej pokazala barvo, je menil Alpski kralj, ki je naenkrat stal pred njo. Stala sta sredi dvorane, v soju bakel in obdana s stenami, polnimi lovskih trofej, ki so gotovo izvirale iz pradavnine.

Amaryllis Sternwieser se ni mogla načuditi nekonvencionalnemu pozdravu, ki ga je bila deležna, pričakovala je sluge, lakaje, hišno osebje, z eno besedo cel kup služinčadi, in nikakor si ni predstavljal, da bo Alpinox nenadoma tako neformalno stal pred njo. Prepustila mu je roko v poljub, zdrsnila s pogledom na njegove snežno bele lase, motrila njegovo alpsko obleko in po tiho tuhtala o postavnem možu, ki jo je pod roko popeljal naprej.

Lepo imate tukaj, je bilo vse, kar ji je padlo na pamet, tako zelo jo je osupnilo očitno pomanjkanje razkošja, ki ga je menda lahko upravičeno pričakovala.

Reprezentativni prostori so zgoraj, je rekel, kot bi se podrobneje ukvarjal z njenimi mislimi. Vendar se uporabljajo samo ob ustrezno formalnih priložnostih, je nato smehljaje dodal. Za tiste prijetnejše je na voljo salon. In ko jo je pripeljal v majhen salon in ji ponudil žametni sedež, je rekel: dovolite, da izkoristiva čas za prijateljski klepet, preden pridejo drugi. Upal sem, da bom vaš prvi obisk lahko prikri, a je družini nekako prišel na ušesa. Opazovani ste, častitljiva, verjemite mi, in njegov pogled se je potopil v njenega, kot bi hotel na dan izkopati skrivnost.

Amaryllis Sternwieser se je polaskana nasmehnila.

Videli boste, v kratkem bo semkaj treščila cela truma. Von Wasserthal s svojimi damami, Drachenstein in celo njegovo spremstvo ... samo uboga Rosalia objokana poseđa v svoji luknji. Enterični so njenega divjega lovca zalotili, kako je ponoči na pokopališču mrtvecu v oči zasajal fižol. Po starem običaju mora vzkleti tam – baje sredstvo za absolutno natančnost. Zdaj revše prav klavrno čepi v občinskem arestu, in Rosalia, dobra duša, je že spet neutolažljiva.

Če so ji enterični že tako pri srcu, zakaj morajo biti to ravno divji lovci, je menila Amaryllis Sternwieser, in ton njenega glasu se ni trudil prikriti skromne simpatije, ki jo je gojila do divje žene. Saj se najde še cela vrsta dostojnih ljudi, ki se napote v gore iz čistega veselja ...

Predvsem nadvojvode, je rekel Alpinox in poslal Amaryllis Sternwieser nagajiv pogled, in drugi dostojanstveniki, za katere poleti mlade grofice predolgo poležavajo pod senčnatimi drevesi in si zato raje tu gori raztegnejo noge, posebej če so zraven tako očarljive vile kot vi, častitljiva.

K sreči je bila Amaryllis Sternwieser toliko prisebna, da se je spomnila svoje vilinske moči in v zadnjem hipu preprečila, da je ne bi zalila rdečica. Družbo teh ljudi sem zelo uživala, je hladno pripomnila, če je to, na kar namigujete.

Alpinox se je moral zasmejati. Že takrat sem izza pečin občudovaje gledal za vami, kako ste jo urnih nog mahali čez drn in strn.

Amaryllis Sternwieser se v to ni več spuščala. Z divjo ženo imate pogosto opravka? je vprašala.

Toliko nas ni tod okoli, da bi si lahko privoščili, da bi en drugemu hodili s poti, je Alpinox dobrodušno pripomnil. Poleg tega je Rosalia punca, kot se šika, malce čudaška mogoče, ampak to smo navsezadnje vsi.

Razumem, je rekla Amaryllis Sternwieser, v svoji pojavnosti kot drevesni duh je vašemu bitju gotovo bližje ...

Kot kdo? je vprašal Alpinox in jo ošvrknil s pogledom, ki bi mu skoraj lahko rekli zaljubljen.

Amaryllis Sternwieser se je jezila, da mu je dala povod za tako intimno vprašanje, a je pogumno, ja, skoraj smehljaje nadaljevala, kot eden takih, ki jim je nekaj cvetic na travniku dovolj, da z njimi pokažejo, kdo so.

Častitljiva je v strašni zmoti, je rekel Alpinox, dvignil njeno roko z mize in jo poljubil.

V tistem trenutku je komaj slišno potrkal, samo Max Ferdinand je planil pokonci, vrata so se odprla in vstopil je sluga, v katerem je Amaryllis Sternwieser, še sama ni vedela zakaj, takoj prepoznala divjega petelina. Oblečen je bil praznje, v zakmašno drvarsko nošo, in prinesel je poln pladenj ter ga postavil prednjo na mizo.

Kolač in ribezovo vino, za osvežitev, je rekel Alpinox, ali bi morda raje kavo?

Hvala, hvala, je odvrnila Amaryllis Sternwieser, ki je prisegala na svojo lastno kavo in njene strokovne priprave ni zaupala niti kuhinji Alpskega kralja.

Lahko greš, Axel, je rekel Alpinox z nasmeškom, ki je veljal preiskujočim pogledom Anmaryllis Sternwieser. Kot vse vile tudi ona ni bila ravnodušna do uporabnih predmetov. Kozarci so bili iz čiste kamene strele, preprosto brušeni in obiti s srebrom. Nasprotno je bil pladenj sestavljen iz več plasti najfinejšega sljuda, ki ga je obdajal lesen okvir z dvema srebrnima ročajema. Med plastmi sljuda je bil ujet cvet brstične lilije v popolnem razcvetu in njegova rdečina se je čudovito ujemala z barvo ribezovega vina. Kolač pa je ležal na krožničkih iz kamene strele, prav tako obitih s srebrom.

Na to, da vas bom znova in znova videval, je rekel Alpinox in dvignil svoj kozarec, ki se je zalesketal v žarkih popoldanskega sonca.

Na to, da bova dobro shajala, je menila Amaryllis Sternwieser in si podržala kozarec pred ustnice. Pri tem ji je pogled ušel na dno, zdrznila se je, a ni tega z ničimer pokazala, odpila požirek ter kozarec zopet odložila. Alpinox jo je opazoval, a se delal nevednega, za nekaj časa je celo odmaknil pogled in se zazrl skozi okno, kot bi bil tam zapazil nekaj, čemur bi se moral z vso resnostjo posvetiti. Tistih nekaj trenutkov, ko njegova pozornost ni veljala njej, je zadostovalo, da je opravila, kar je želela opraviti. Nato je kozarec zopet približala ustnicam in zaigrala pristno začudenje.

O, je rekla, saj ne more biti res, in njene obrvi so poskočile skoraj do roba s trakom obdanega slamnika.

Ni vredno omembe, je rekel Alpinox, samo skromen spominek na vaš prvi obisk. Komaj si upam pomisliti, da vam je všeč. S pogledom je Amaryllis Sternwieser predmet z dna še napol polnega kozarca pričarala kvišku, da bi ga lahko lagodno prijela, ne da bi si morala omočiti prste. Bila je ljubka srebrna zapestnica, obrobljena s češkimi granati, kot se je lepo podalo k njeni noši, ne da bi bilo videti preveč bogato. Dragocen ni bil toliko material kot način obdelave, kar pa je znalo ceniti samo primerno izvežbano oko.

Torej ne prsta, ampak celo roko, si je mislila Amaryllis Sternwieser, glasno pa rekla, nadvse očarljivo, cenjeni Alpinox, res očarljivo, kot spominek jo bom znala vedno ceniti.

Alpinoxov obraz, ki je sijal od zadovoljnega nasmeška, se je nenadoma razpotegnil in pogled je zapičil v predmet v njegovem kosu kolača, ki očitno ni sodil h kolaču. Ni bil mnogo večji od ene izmed rozin, a je kazalo, da nima z rozino nič skupnega. Bila je majhna zlata kapsula v obliki oreha, in Alpinox si jo je preiskujoče podržal pred očmi. Darilce, je rekla Amaryllis Sternwieser,

skriva je svoje navdušenje nad uspelim presenečenjem. Če bi si kdaj zaželeli posebno prijetnega spanca.

Alpinox je odprl kapsulo in hotel ravno povonjati njeno vsebino, ko mu je Amaryllis Sternwieser slednje preprečila. Pazite, je rekla, sicer boste na mestu zaspali. Alpinox je nežno odmaknil njeno dlan s svoje roke in si jo ponesel na ustnice.

Globoko sem počaščen, je rekel. To bo legendarni amarilium. Ta zaklad bom pazil kot punčico svojega očesa, je rekel in kapsulo spustil v levi zeleno obšiti naprsni žep svoje črne suknje ter ga še nekajkrat ljubeče pogladil.

Amaryllis Sternwieser je imela nenadoma občutek, da je bilo izkazanih prijaznosti dovolj, in malo se je tudi zbala, da bi jo situacija, ki bi utegnila nastopiti med njo in Alpinoxom, prehitro presenetila. V majhnih požirkih je izpila svoj kozarec, pojedla tudi nekaj grizljajev kolača, ostanek pa neopazno primaknila Maxu Ferdinandu, ki je sedel pod mizo in čakal na priboljške. Nato se je obrnila k Alpinoxu, ki jo je požiral z očmi, in ga brez okolišenja vprašala, ali ji ne bi razkazal svoje palače.

Če menite, je rekel malone z viška, vam z veseljem vse pokažem, in se, medtem ko sta se dvigala, na diskreten način zopet skušal polastiti njene roke, kar pa je znala Amaryllis Sternwieser na prav tako diskreten način preprečiti.

Zapustila sta torej mali salon, v katerem so bile ne le zavese, marveč tudi prevleke pohištva iz zelenega žameta, in ki je kot celota dajal vtis mahovne votline, in skozi dvojna vrata stopila v pičlo opremljen prostor, ki je bil prizidan neposredno na skalnato steno. Studenček, ki je izviral iz stene, je prestregalo umivalno korito iz unterberškega marmorja s podstavkom, ki ga je obraščala sijóče zelena, v konicah še zasvitkana praprot, in Amaryllis Sternwieser je v zadnjem hipu preprečila, da ni Max Ferdinand, ki ga je takoj odneslo tjakaj, popustil svoji potrebi in privzdignil taco. Nedaleč od izvira sta stali kamnita miza in kamnita klop, kot bi ju bili izklesali iz enega samega kosa skale. Če smo iskreni, je udobju popuščala edinole ozka vezena sedežna blazina, katere volnene barve pa so že precej obledele.

Knjižnica, je rekel Alpinox, in ko se je Amaryllis Sternwieser začudena ozrla okoli, kot bi nekaj iskala, je smehljaje odgrnil zavese iz nebeljenega platna, ki so skrivale drugo, neskalnato steno, a bile videti prav tako skalnate.

Hrbti knjig so me motili pri razmišljanju, je pripomnil Alpinox, in Amaryllis Sternwieser je poskušala preleteti kar največ naslovov, da bi se dokopala do popolnejše slike o Alpinoxovi naravi. I Ging in knjige utemeljiteljev vere so stali v eni vrsti, v drugi celo filozofi enteričnih, ki, roko na srce, niso bili videti pretirano rabljeni. In vedno znova je naletela na knjižne hrbte brez naslovov. Stavila bi, da je šlo za skrivne knjige, in ni ji dalo miru, če niso bile med njimi morda tiste, ki so ji bile znane.

Mnogo prehitro je Alpinox knjige zopet zagrnil z zaveso, kot bi ga bilo strah, da bo izvedela preveč. Na tej strani je še moja spalnica, je rekel, ne da bi ji jo pokazal, in sumila je, da se nahaja za vrati v steni, ki pa so njenemu očesu ostala skrita.

Nato sta se vrnila nazaj v salon mahovja in od tam v dvorano, ki se ji je zdaj zazdela mnogo večja. Na sredini med obema stopniščema je kraljeval orjaški kamin, v katerem se je svetlikalo le nekaj posamičnih polen, ki pa je pozimi gotovo zlahka ogrel celo palačo. Amaryllis Sternwieser je šele zdaj opazila, da so tla sestavljena iz stisnjenih smrekovih iglic, ki so bile tako gosto prepletene, da se niti ena sama ni prijela čevljev. Bakle so tičale v železnih obročih, pritrjenih na steni, in njihova luč je nekatere med pradavnimi trofejami obsijala posebej grozeče.

Preden vas odpeljem gor, je dejal Alpinox, bi vas popeljal še skozi prostore na drugi strani kamina ... toda v tistem trenutku sta od zunaj zaslišala glasove, ki so jih klici in smeh prinašali vedno bliže. Alpinox je skomignil z rameni. Vidite, ne privoščijo mi vas ... in kot bi nekdo skrivaj pomignil s prstom, so se duri odprle, Max Ferdinand je zalajal in gostje so se v majhnih gručah pririnili noter.

Prevedla Andreja Hočevar

Nada Breznik se je rodila v Ljubljani in otroštvo do leta 1961 preživela v Sarajevu. Šolala se je v Ljubljani. Študij primerjalne književnosti in slovenščine je prekinila zaradi materinstva; kasneje je diplomirala na Višji šoli za socialne delavce. Zaposlena je na Mestni občini Ljubljana, na delovnem področju izobraževanja in štipendiranja. Na I. gimnaziji je prejela priznanje za literarno delo (knjižna nagrada ob Prešernovem dnevu). V času študija na Filozofski fakulteti je objavljala poezijo v Mladih potih in prozo v Študentski tribuni. Pod psevdonimom Brina Čar je objavljala poezijo v reviji 2000.